

NIC STONE

SEVGİLİ
MARTİN

Çeviren
Zuhal Kılıç Turanlı

K ve M'ye
Olabildiğinizin en iyisi olun.

&

Bay Casey Weeks'e
Günah çıkardığımı düşünün.

GERÇEK HAYATTA SON SÖZÜ
SİLAHSIZ HAKİKATİN VE KOŞULSUZ
SEVGİNİN SÖYLEYECEĞİNE İNANIYORUM.

—Aziz DR. MARTIN LUTHER KING JR.
NOBEL ÖDÜLÜ KABUL KONUŞMASI. 10 ARALIK 1964

1. KISIM

1. BÖLÜM

Justyce caddenin karşısında durduğu yerden onu görebiliyordu: Eski kız arkadaşı Melo Taylor, Benz'inin yanında, FarmFresh park alanının ıslak betonuna çökmüştü. Ayakkabısının teki yoktu ve çantasındakiler açık konfeti şeritleri gibi etrafa saçılmıştı. Melo'nun kör kütük sarhoş olduğunu anlamıştı ama bu onun için bile aşırıydı.

Jus yaklaşık on beş dakika önce en yakın arkadaşı Manny'nin evinden çıkarken arkadaşının yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak kafasını salladı.

Yeşil ışık yandı.

Yaklaştığı sırada kız gözlerini açtı. Jus el salladı ve kulaklığını tam zamanında çıkararak kızın, "Burada ne halt ediyorsun?" dediğini duydu.

Kızın dizlerinin üstünde ayağa kalkmaya çalışıp başaramayışını izlerken Justyce de kendine aynı soruyu soruyordu. Melo yanlamasına düşerek yüzünü arabanın kapısına çarptı.

Justyce eğilip kızın resimlerdeki elma şekerlerini andıran kırmızı yanağına dokundu. "Of, Melo, iyi misin?"

Kız elini ittirdi. "Umurunda mı ki?"

İçi acıyan Justyce derin bir nefes aldı. Belli ki epey umursuyordu. Öyle olmasaydı, sabahın üçünde Manny'nin evinden oraya kadar bir mil yürümüş olmazdı. (Manny'nin, Melo'nun Jus'ın başına gelen en kötü şey olduğunu düşünmesine ve tabii bu sebepten onu arabasıyla bırakmayı reddetmesine rağmen.) Her şey sarhoş eski sevgilisinin araba kullanıp da bir faciaya yol açmasını önlemek içindi.

Tam şu an çekip gitmeliydi, yapmalıydı bunu.

Ama gitmedi.

"Jessa aradı," dedi ona.

"Sürtük..."

"Öyle söyleme, bebeğim. Seni önemseydiği için beni aradı."

Jessa, Melo'yu evine bırakmayı düşünmüştü ama Mel, Jessa onu kendi arabasına götürmezse polisi arayıp kaçırıldığını söylemekle tehdit etmişti.

Melo sarhoşken biraz dramatik olabiliyordu.

"Onu her yerden arkadaşlıktan çıkaracağım," dedi (tipik Melo). "Gerçek ve sanal her yerden... Her şeye karışan kaltak."

Justyce yine kafasını salladı. "Ben sadece eve sağ salim gideceğinden emin olmak için geldim." İşte tam o an, Melo'yu eve bırakmayı başarırsa nasıl geri döneceği konusunda bir fikri olmadığını idrak etti. Aklına Manny'nin, "Bu kahramanlıkların başını belaya sokacak, dostum!" deyişi gelince gözünü yumdu.

Melo'ya şöyle bir baktı. Kız şimdi de ağzı açık, yarı uykulu vaziyette kafasını arabanın kapısına dayayarak oturmuştu.

İç çekti. Melo'nun sarhoş hâliyle bile gözlerinin değdiği *-ellerinin* değdiklerinden bahsetmeye bile gerek yoktu- en güzel kız olduğunu inkâr edemezdi.

Melo yana kaymaya başladı. Justyce omuzlarından yakalayarak düşmesini engelledi. Kız şaşırıp, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Jus onda ilk bakışta dikkatini çekmiş ne varsa görebiliyordu. Babası Amerikan Futbol Liginin onur listesindeki savunma oyuncularından (koooookocaman bir siyahi) ama annesi Norveçliydi. Bayan Taylor'ın süt gibi beyaz ten rengini, bal rengi

dalgalı saçlarını, kenara doğru mora çalan muhteşem yeşil gözlerini almıştı ama gerçekten dolgun dudakları, incecik bir beli, muhteşem kıvrımlı kalçaları vardı ve poposu, muhtemelen Jus'ın hayatında gördüğü en güzel popoydu.

Sorun da buydu zaten! Jus, onun bu güzelliği karşısında boca-lyordu. Bu denli güzel bir kızın onunla ilgilenmesini hayal bile edemezdi.

Kızın kırmızı gözlerine, darmadağınık saçına, votka, sigara ve ot kokmasına rağmen onu öpme arzusuyla doldu. Fakat saçlarını yüzünden çekmeye yeltendiğinde, kız yine elini itti. "Bana dokunma, Justyce."

Melo yerdeki eşyalarını karıştırmaya başladı – ruj, kâğıt mendil, tamponlar, bir tarafı makyaj malzemesi dolu, bir tarafı aynalı makyaj zımbırtılarından biri, bir cep matarası. "Off, anahtarlarım nerede?"

Justyce arka tekerleğin önündeki anahtarları gördüğü gibi eğilip kaptı. "Sen sürmeyeceksin, Melo."

"Ver şunu." Anahtarları almak için uzandı ama Justyce'in kollarına yığılıp kaldı. Justyce onu bir kez daha arabaya yasladıktan sonra kalan eşyalarını toplayıp pazar çantası büyüklüğündeki çantasına koydu. (Kızlar neden spor çantası büyüklüğünde el çantaları taşırdı ki?) Kapının kilidini açtı, çantayı arka koltuğun zeminine bıraktı ve Melo'yu yerden kaldırmaya çalıştı.

Ardından bir anda her şey ters gitmeye başladı. Hızla!

Önce, kız Jus'ın üzerindeki kapüşonluya kustu.

Manny'ye ait olan kapüşonluya! Üstelik Manny özellikle "Sakın kapüşonluma kusmuk bulaştırmış olarak gelme!" diye uyar-mışken.

Harika.

Jus *sweatshirtü* çıkarıp arka koltuğa attı.

Melo'yu tekrar kaldırmayı denediğinde kız ona sert bir tokat attı. "Rahat bırak beni, Justyce," dedi.

"Bunu yapamam, Mel. Arabayı kendin kullanırsan eve gitmen mümkün değil."

Koltuk altlarından tutarak kaldırmaya çalıştığında kız bu kez yüzüne tükürdü.

Justyce bir kez daha çekip gitmeyi düşündü. Melo'nun ailesini arayıp, anahtarlarını cebine atarak uzaklaşabilirdi. Oak Ridge, Atlanta'daki belki de en güvenilir muhitlerden biriydi. Bay Taylor'ın buraya ulaşması için geçecek yirmi beş dakikada Melo'nun başına bir şey gelmezdi.

Fakat yapamadı. Manny, Melo'nun davranışlarının sonuçlarına bir kez olsun katlanması gerektiğini düşünüyordu ama onu burada tüm savunmasızlığıyla bırakmak Justyce'e doğru gelmiyordu. Bu yüzden onu yerden kaldırıp omzunun üstüne aldı.

Melo her zamanki ince üslubuyla karşılık verdi: Bağırarak ve sırtını yumruklayarak.

Justyce kısa bir siren sesi duyduğu, yanıp sönen mavi ışıkları gördüğü esnada kapıyı açmakla ve onu arabaya doğru indirmekle uğraşıyordu. Polis arabasının tiz bir ses çıkararak arkasında durması birkaç saniyeyi bulmadı. Justyce, Melo'yu arka koltuğa yerleştirdi.

Melo taş gibi kasılmış vaziyetteydi.

Justyce yaklaşan adımları duyabiliyordu ama Melo'nun kemerini bağlamaya odaklandı. Polislere Melo'nun araba kullanmayacağı için başını daha büyük bir belaya sokmayacağını göstermek istiyordu.

Daha arabadan kafasını çıkaramadan, gömleğinin tutulduğunu hissetti ve birden geriye doğru çekildi. Bir elin boynunu sıkıştığını fark etmeden hemen önce kafasını kapı kenarına çarptı. Bedeni arabaya öyle sert çarpmıştı ki yanağını ısırды ve ağzı kanla doldu.

Jus yutkundu, yönünü kestiremeyecek kadar başı dönüyordu. Bileklerini saran soğuk metalin batışı onu gerçeklere döndürdü.

Kelepçeler.

Birden kafasına dank etti: Melo tüm sarhoşluğuyla arkada oturmuşken ve o hâlde araba sürmeye niyetlenmişken, kelepçe takılan yine de Jus'tu.

Polis Justyce'e haklarını anlayıp anlamadığını sorarak onu

polis arabasının yanındaki alana doğru itiyordu. Justyce haklarını duyduğunu anımsamıyordu ama kulakları kafasına aldığı iki darbeden dolayı çınladığı için belki de kaçırmış olabileceğini düşündü. Biraz daha kan yuttu.

“Memur bey, büyük bir yanlış anlaşıl-” demeye yeltendi fakat bitiremedi çünkü memur suratına yumruğu indirdi.

“Sakin bana bir şey söyleme, seni orospu çocuğu... Seni kafana geçirdiğin o kahrolası kapüşonla yoldan aşağı inerken gördüğüm zaman o serseri kışından bir hayır gelmeyeceğini anlamıştım.”

Demek ki kapüşonlu kötü fikirdi. Kulaklıklar da. Onlar olmasaydı muhtemelen takip edildiğini anlardı. “Ama Memur Bey, Ben...”

“Kes sesini.” Polis eğilip Justyce’in tam suratına vurdu. “Senin gibileri iyi bilirim. Senin gibi serseriler güzel mahallelerde av peşinde gezerler. İçeride arabasını kilitlemiş güzel bir beyaz kız görünce dayanamadın, değil mi?”

Fakat bunun hiçbir mânâsı yoktu. Mel arabayı içerden kilitlemiş olsaydı, Jus onu arabaya yerleştiriyor olamazdı, değil mi? Justyce, memurun ismini gördü. Adam sıradan bir beyaz adama benzese de üniformasında CASTILLO yazıyordu. Annesi ona böyle bir durumla nasıl başa çıkılacağını anlatmıştı. Gerçi bu tavsiyeye ihtiyaç duyacağını hiç düşünmediği de bir gerçektir. *Saygılı ol: öfkeni kontrol et, polisin ellerini görebildiğinden emin ol* (ama bu şu an imkânsızdı). “Memur Castillo, size saygısızlık etme-”

“O serseri çeneni kapamamı söylemişim.”

Keşke Melo’yu görebilseydi, polise gerçeği anlatmasını sağlayabilseydi ama adam görmesini engelliyordu.

“Hareket etmemek ya da konuşmamak senin için en iyisi olur. Direnirsen daha çok boka batarsın. Anlıyor musun?”

Polis konuşurken sigaralı nefesi, tükürük taneleri yüzüne çarpıyordu ama Justyce bakışını FarmFresh yazısındaki parlak yeşil F harfine sabitledi.

“Seninle konuşurken yüzüme bak, evlat.” Justyce’in çenesini tuttu. “Sana bir soru sordum.”

Justyce yutkundu. Memur Castillo'nun soğuk gözleriyle karşılaştı. Boğazını temizledi.

"Evet, efendim," dedi. "Anladım."

25 Ağustos

SEVGİLİ MARTIN (NAMIDIĞER DR. KING)

Öncelikle Martin diyerek sana saygısızlık etmek istemediğimi anla, lütfen. Onuncu sınıftayken bir proje için sen ve öğretmenlerin üzerine bir çalışma yapmıştım, bu yüzden seninle yakın bir dostummuşsun gibi iletişim kurmak çok samimi geliyor. Umarım kızmazsın.

Hızlıca konuya gireyim: Benim adım Justyce McAllister. 17 yaşında, Atlanta, Georgia'daki Braselton Hazırlık Okulu'nda tam burslu bir lise son sınıf öğrencisiyim. 83 kişilik mezun adayları arasında dördüncü sıradayım. Münazara takımının kaptanıyım. SAT ve ACT'den sırasıyla 1560 ve 34 puan aldım ve "kötü" bir muhitte (senin yaşadığın yerden çok uzak sayılmaz) yetişmiş olmama rağmen önümde büyük ihtimalle Ivy League Üniversitelerinden birinde eğitim, olası bir hukuk diploması ve kamu politikasında kariyer içeren bir gelecek beni bekliyor.

Ne yazık ki bu sabahın erken saatlerde, gerçekten hiçbirinin bir önemi kalmadı.

Uzun lafın kısası, iyi bir şey yapmaya çalışırken kelepçelerle yere serildim. Ağzımı bozacağım ama eski sevgilimin sarhoşluktan götü başı dağıttığı aşikârken, anlaşılan hazırlık okulu kapüşonlumun içinde o kadar tehditkâr görünüyormuşum ki beni tutuklayan polis bir de destek çağırdı.

En acayibi de ailesi gelince her şeyin yoluna gireceğini düşünürken, ne derlerse desinler bu adamların beni serbest bırakmayışlarıydı. Bay Taylor annemi aramayı önerdi ama polisler 17 yaşında olduğumdan tutuklanırken yetişkin sayıldığımı açıkladılar. Zaten annemin de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bay Taylor arkadaşım SJ'in annesi (avukat) Bayan Friedman'i aradı. Polislerin suratına bir sürü hukuki zırva sıraladıktan sonra kelepçeleri çözdüler. Beni serbest bıraktıklarında güneş doğuyordu. Saatler geçmişti, Martin.

Bayan F. beni yurduma bırakırken pek bir şey söylemedi ama revire gidip şiş bileklerim için buz alacağıma söz verdim. Neler olduğunu anlatmak için annemi aradım, o da sabah ilk iş bir şikâyet formu dolduracağını söyledi ama ben işe yarayacağından şüpheliyim.

Açıkçası, ne hissetmeliyim bilmiyorum. Böyle bir duruma düşeceğimi hiç düşünmezdim. Shemar Carson denen çocuk... Benim yaşındaki siyahi genç geçtiğimiz haziran ayında şu beyaz polis tarafından vurulup öldürüldü. Herhangi bir tanık olmadığı için detaylar belirsiz ama bilinen, bu polisin silahsız bir çocuğu vurduğu. Dört kez. Daha da şüphelisi, adli tabiplere göre polisin aradığı saatle tahmini ölüm saati arasında iki saatlik bir zaman aralığı varmış.

Dün geceki olaydan önce, bunun üzerine gerçekten çok düşünmemiştim. Çok fazla çelişkili bilgi var, bu yüzden neye inanacağını kestirmek zor. Shemar'ın ailesi ve arkadaşları onun iyi biri olduğunu söylüyor, üniversiteye gidiyormuş, gençlik grubunda aktifmiş... Fakat polis onu araba çalmaya

çalışırken yakaladığını iddia ediyor. Sözde bir itiş kakış olmuş ve polis raporuna göre Shemar polisin silahını almaya çalışmış, polis de Shemar'ı nefsi müdafaa için vurmuş.

Bilmiyorum. Shemar Carson'ın birkaç fotoğrafını görmüştüm ve serseri bir görünümü vardı. Sanırım bir bakıma benim gerçekten böyle bir şey için endişelenmeme gerek olmadığını çünkü ona kıyasla "tehditkâr" gözükmediğimi düşündüm, anlıyor musun? Düşük bel pantolon ya da çok büyük beden kıyafetler giymem. İyi bir okula gidiyorum, hedeflerim ve bir amacım var, annemin deyişle "kafam çalışıyor".

Evet, zor bir yerde büyüdüm ama iyi bir insan olduğumu biliyorum, Martin. Toplumun düzgün üyelerinden biri olmayı başarırsam, siyahi gençlerin uğraştığı şeylerle uğraşmayacağımı düşünüyordum, anlıyor musun? Tükürdüğünü yalamak gerçekten zor!

Şu an tek düşünebildiğim: "Siyahi olmasaydım başıma gelenler ne derece farklı olurdu?" Polis muhtemelen öyle üstünkörü gördüğü şeyin yanından geçip gidecekti, ne var ki ben daha önce beni bu denli zorlayan herhangi bir şey yaşamadım.

Dün gece beni değiştirdi. Sinirle etrafta dolaşıp arıza aramak istemiyorum ama her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Evet, artık "siyahlar" için su çeşmeleri* yok ve ayrımcılık suç sayılıyor ama hiçbir şey yapmadığım hâlde sımsıkı kelepçelenerek

* Siyahi ve beyazların farklı lavabolar/su çeşmeleri kullanması ırkçılığın sembol durumlarından biridir. -çn

betona çöktürölüyorsam, bir sorun olduğu aşikâr. Milletın söylediği kadar eşit değiliz.

Daha dikkatli olmalıyım, Martin. Olanı biteni gerçekten görmeye ve yazmaya başlamalıyım. Ne yapacağıma karar vermeliyim. Sana da bu yüzden yazıyorum. Sizin karşılaştıklarınız daha boktan... Yani birkaç saat kelepçeyle oturmaktan daha kötüsünü yaşadınız, silahlarla yaşamak zorundaydınız. Aslında bu da sizin şanssızlığınızdı.

Senin gibi yaşamayı denemek istiyorum. Senin yaptıklarını yapmak... Bunun beni nereye götüreceğini göreceğiz.

Bileğim beni mahvediyor, bu nedenle sana yazmayı bırakmak zorundayım ama bana kulak verdiğin için teşekkürler.

Saygılarımla,
Justyce McAllister

2. BÖLÜM

Justyce, kendini Manny'nin dairesindeki konforlu deri kanepeye bıraktı ve önündeki devasa puftan oyun kumandasını çekip aldı.

Manny makineli silahın sesi odayı doldururken titreşen oyun kolunun düğmelerine öfkeyle basarak, "İyi misin, kanka?" dedi. Ses Justyce'in kulaklarına baskı yaptı ve kafasında yankılandı. Göğsünde kalp atışını hissedebiliyordu. KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT KÜT.

Yutkundu. "Evet. İyiyim."

"Ee, oynayacak mısın, oynamayacak mısın?"

Manny'nin avatarı hızla, peşpeşe silah değiştirdi. Elinde ne varsa düşman birliklerine savuruyordu.

El bombası: BOM.

Tabanca: TAK TAK TAK.

Alev Makinası: FİYUVV.

Roketatar: BOOOOM.

Bir sürü silah vardı. Tıpkı Castillo'nun Jus'a suçlu muamelesi yaptığı sırada elinde tuttuğu silah gibi. Bir yanlış hareketle Jus yeni Shemar Carson olabilirdi.

İçi titredi. "Hey, daha az... şiddet içeren bir şey oynasak olur mu?"

Manny oyunu durdurdu. En yakın arkadaşına döndü.

"Üzgünüm." Justyce başını eğdi. "Silah sesine falan şu an gerçekten katlanamıyorum."

Manny destek sarılması için Jus'ın omzuna uzandı, ardından oyun değiştirmek için birkaç düğmeye bastı. Yeni oyun raflarda bir hafta bile kalmayan yeni Madden'di.

Justyce başını salladı. Keşke en yakın arkadaşının hayatına sahip olsaydı. İnsanın babasının büyük bir finans kuruluşunun başkan yardımcısı olması güzel olmalıydı.

Çocuklar takımlarını seçtiler. Manny yazı turayı kazandı ve ev sahibi takımı aldı. Boğazını temizledi. "Konuşmak ister misin?"

Justyce içini çekti.

"İstedığın an yanında olacağımı biliyorsun, değil mi?" dedi Manny.

"Evet, biliyorum, Manny. Sağ ol. Yalnızca ne anlatacağımı bilmiyorum."

Manny anlıyorum der gibi başını salladı. Justyce'in savunma hattında bir dönüş hareketi yaptı ve birinci turu aldı. "Bileğin daha iyi mi?"

Justyce koluna bakma güdüsüne karşı koydu. Ten rengi koyu kahverengi olduğundan çürüklerini görmek zordu ancak bir hafta geçmesine rağmen hâlâ oradaydılar.

Bazen hiç geçmeyecekmiş gibi geliyordu.

"Evet, geçiyor. Mel değişik bir Norveç merhemi verdi. Altoid kaplı ayak gibi kokuyor ama işe yarıyor."

Manny'nin oyun kurucusu derinlemesine bir pas attı ama pas kısa düştü. Justyce'in savunması topu karşıladı. "Dün gece barıştık."

Manny oyunu durdurdu. Arkadaşına döndü.

"Kanka, ciddi olamazsın."

Justyce uzanıp Manny'nin kumandasındaki üçgen düğmeye bastı.

Jus'ın oyun kurucusu topu hemen arkasında duran, Manny Jus'a delici bir bakış attığı için savunmasız kalmış olan oyuncuya attı. Sanal oyuncu kolay bir gol için koşmaya başladı.

Güzel atıştı.

Manny oyunu yeniden durdurdu. "Jus."

"Boş ver, dostum."

"Boş ver mi? O kaşar üç saat kelepçeyle oturmana sebep olmuş ve sen benim boş vermemi mi istiyorsun?"

"Sevgilime kařar demeyi kes, Manny."

"Abi, sen bu kızı başkasınıkini avuçlamış yakaladın. Alo?"

"Bu sefer başka." Justyce oyunu yeniden başlattı.

Takımı koşuyordu ama Manny hâlâ Justyce'e cinayet işlediğini itiraf etmiş gibi bakmayı sürdürdüğünden Manny'nin oyuncularını kıpırdamıyordu. Manny, oyunu durdurup kumandayı Jus'tan uzağa koyarken, "Bir saniye," dedi. "Yani şimdi sen bana şunu mu diyorsun? Bu kızın orada oturup polisın kichını tekmeleyişini izlemesinden sonra..."

"Korkmuştun, dostum."

"İnanılmazsın, Jus."

"Her neyse." Justyce büyük yassı ekranın ortasındaki havada asılı kalmış topa baktı. Kızlar Justyce'e tanıdığı en yakışıklı adamlardan biri olan, Bras Hazırlık okulunun basketbol takımı kaptanı Emmanuel "Manny" Rivers'a gösterdikleri ilgiyi göstermiyorlardı. Manny'de olup da Justyce'te olmayan bir sürü şey vardı. Justyce'in altı haneli rakamlar kazanan bir anne babası, bir dairesi, havalı bir arabası, aşırını özgüveni yoktu.

Justyce'in elinde ne vardı peki? Okulun en seksi kızı.

"Anlamamı beklemiyorum, Manny. Sen don değıştirir gibi sevgili değıştiriyorsun. Taşağından vursa bile gerçek aşkı anlamazsın."

"Öncelikle gerçek aşk taşağıma vurmaz. Melo'nun seninkini mecazi anlamda kaç kez tekmelediğini düşünürsek..."

"Kes sesini."

Manny kafasını salladı. "Kanka, seni kırmaktan nefret ediyorum ama Melo'yla zehirli bir ilişkiniz var."

“Tam kız gibi konuşuyorsun, kanka.”

“Annemin psikolog olduğunu biliyorsun,” dedi Manny. “Sende bağımlılık sendromu gibi bir şey var. Gerçekten bir psikoloğa gözükmelisin.”

“Sağ ol, Dr. Phil.”

“Ciddiyim, Jus. Şu an sana bakamıyorum bile. Bu yaptığın şey... Sürekli Melo’ya dönüyor olman... Hastalık, dostum.”

“Sus ve şu salak oyunu oyna, kanka.”

Tam o an Manny’nin annesi merdivenin sonunda belirdi.

“Merhaba Dr. Rivers,” dedi Justyce, elini sıkmak için ayağa kalkarak.

“Selam tatlım. İyi misin?”

“Evet, efendim.”

“Burada kalacak mısın? Birkaç dakikaya akşam yemeği hazır olur. Soslu tavuk kızartması...” Göz kırptı.

“Aa, bilirsiniz en sevdiğim...” dedi Justyce.

“Ama anne, neden hiç benim en sevdiğimi yapmıyorsun?”

“Şşşt, hiç öyle konuşma, Emmanuel.”

“Annen beni senden daha çok seviyor diye boşuna sinirlenme, Manny.”

“Kapa çeneni, aptal.”

Dr. Rivers’in cep telefonu çaldı. Çocuklara gülümsemeyi sürdürürken telefonu, “Alo, Tiffany Rivers,” diye açtı.

Uzun sürmedi. Kimle konuşuyorsa, ifadesinden iyi haber vermedikleri belliydi. Telefonu kapattı ve elini kalbinin üstüne koydu.

“Anne? Her şey yolunda mı?”

“Teyzendi,” dedi Bayan Rivers. “Kuzenin tutuklanmış.”

Manny gözlerini devirdi. “Bu sefer ne yapmış?”

Dr. Rivers, Manny’dan Justyce’e, sonra tekrar Manny’ye bakıyor. “Cinayetle itham ediliyormuş.”

Manny’nin suratı asıldı.

“Bir polisi öldürdüğünü söylüyorlar.”

3. BÖLÜM

Toplumsal Evrim dersine girerken Justyce'in aklında bir sürü şey vardı. Bir tanesi dün Nevada'daki soruşturma kurulunun Shemar Carson'ı öldüren polise açılan davayı onaylamamasıydı. Justyce tutuklandığı günden beri tüm boş zamanlarını bu davayı araştırarak geçirmişti. Ama dava bir anda kapandı gitti.

Polisler ve tutuklamalardan bahsetmişken, Justyce dün bir de Manny'nin kuzeninin vurduğunu kabul ettiği polisin Tomás Castillo'nun ta kendisi olduğunu öğrenmişti.

Jus'un atlatamadığı bir başka şey de Manny'nin kuzenini tanıyor olmasıydı. Quan Banks, Justyce'in annesinin muhitinde yaşıyordu. Quan Justyce'ten bir yaş küçüktü ve onlar için en önemli şeyin sokak lambaları yanana kadar dışarıda kalmak olduğu zamanlarda birlikte oyun oynamışlardı. Tıpkı Justyce gibi o da üçüncü sınıfta üstün zekâlılar programı için sınava girmişti ama ilkokul bittiği zaman pek de iyi sayılmayacak bir çevreyle takılmaya başlamıştı. Quan, Justyce'in Bras Hazırlık Okulu'na gideceğini duyunca, oraya giden bir kuzeninden bahsetmişti ama Jus, aradaki bağlantıyı kuramamıştı. Ve şimdi de Quan hapisteydi.

Justyce bunu düşünmeden edemiyordu.

Evet, Castillo pisliğin tekiydi ama ölmeyi hak etmiş miydi? Peki ya Quan? Ya ona idam cezası verilerse?

Peki ya Castillo, Jus'ı öldürmüş olsaydı? Hakkında soruşturma açılır mıydı?

Jus sırt çantasını sırasının yanına bırakırken, "Bir saniye buraya gel, Jus," dedi Doktor. Dr. Jarius "Doktor" Dray münazara takımının danışmanı ve Justyce'in Bras Hazırlık'taki en sevdiği öğretmeniydi. Jus'ın tanıdığı tek doktora dereceli (yarı) siyahi oydu ve Jus ona gerçek anlamda saygı duyuyordu. "Nasıl oldun, dostum?" dedi Doktor.

"Daha iyiyim, Doktor."

Doktor kafasını sallayarak yeşil gözlerini kıstı. "Tahmin ediyorum," dedi. "Bugünkü tartışmanın biraz canını sıkabileceğini belirtmek isterim. Katılmak zorunda değilsin. Gerekirse sınıftan çıkabilirsin."

"Pekâlâ."

Tam o sırada Manny peşinde Jared Christensen'la sınıfa girdi. Justyce, Jared'a, hatta Manny'nin arkadaşlarının hiçbirine pek bayılmazdı ama onların anasınıfından beri sıkı dostlar olduklarını biliyordu. Bu nedenle sesini çikarmıyordu.

Sınıfın bir köşesindeki sırasına geçerken "Nasılsınız, Doktor?" diye bağırdı Jared.

"Öff, Jared. Otur bir yere." Konuşan Sarah Jane Friedman'dı. Hokey kaptanı, sıradaki okul birincisi, ikinci sınıftan beri Justyce'in münazara eşi.

"Aa, SJ, ben de seni seviyorum," dedi Jared.

SJ ona baktı ve Justyce'in kalktığı sıraya doğru yaklaşırken bir parmağını boğazına sokar gibi yaptı. Jus güldü.

Sınıfın geri kalanı da geldi ve zil çaldığı an, Doktor kapıyı kapatıp dersi başlatmak için el çırptı.

Doktor: Günaydın gençler.

Sınıf: [*Bir sürü homurtu, el ve baş sallama*]

Doktor: Hadi başlayalım mı? Günün tartışma konusu...

[Dizüstü bilgisayarına birkaç kere dokundu ve tüm insanların eşit yaratıldığı lafı sınıfın akıllı tahtasında belirdi.]

Doktor: Bu ifadenin kökenini hanginiz söyleyebilir?

Jared: 4 Temmuz 1776'da onaylanan Amerika Bağımsızlık bildirgesinden.

[Kibirle gülümsedi ve kollarını kavuşturdu.]

Doktor: Doğru, Bay Christensen. On üç sömürgeci on ikisi İngiliz tahtıyla olan bütün bağları koparmak için oy kullandı. Bağımsızlık Bildirgesi olarak bilinen belge kaleme alındı ve bugüne dek bahsi geçen belgenin en fazla alıntılanan satırlarından biri şu an tahtada gördüğünüz kısım.

Herkes: *[Başlarıyla onayladılar.]*

Doktor: Şimdi alıntıyı tarihsel bağlamında incelemek için yirminci yüzyıl zihinlerimizi kullanınca doğru gelmeyen bir şeyler var. Ne demek istediğimi açıklayabilecek biri var mı?

Herkes: *[Uğultu.]*

Doktor: Aa, hadi ama! Özellikle insanların özünde "eşit" olduğuna dair bir ifade kullanmış olan bu adamlarda siz de garip bir şey görmüyor musunuz?

SJ: Yani yerli halkı öldüren ve köle satın alanlar da aynı insanlardı.

Doktor: Doğru.

Jared: Ama o zamanlar farklıydı. Ne köleler ne de Kızılderililer...

Justyce: Kabilenin adını hatırlamıyorsan, Amerikan Yerlileri ya da Amerikan Kızılderilileri olacak...

Jared: Ne fark eder? Asıl mesele şu ki hiçbiri "insan" olarak görülüyordu.

Doktor: Tam varmaya çalıştığım yerdesiniz, Bay Christensen. O zaman soru şu: 1776'dan günümüze bu söylemin uygulanışındaki bariz değişiklik bize toplumumuzun nasıl geliştiğini anlatıyor?

[Soruyu akıllı tahtadaki alıntının altına yazdığı sırada uzun bir duraksama

oldu, ardından kürsüde her zamanki yerini alırken bir sandalyenin sürtünme sesi duyuldu.]

Jared: Yani, öncelikle Afrika kökenli insanlar alıntının şimdiki uygulanaşına açıkça dahiller, “Yerli Amerikan Kızılderilileri” de.

Justyce: [*Çenesini sıktı.*]

Jared: Kadınlar da! Başta kadınlar dahil edilmemişti ama artık onlar da her alanda eşit.

SJ: [*Homurdanma.*] Hâlâ yeterince eşitlik yok.

Doktor: Dilerseniz açıklayın, Bayan Friedman.

SJ: Basit. Kadınlara hâlâ erkeklerle eşitmiş gibi davranılmıyor. Özellikle erkekler tarafından.

Jared: [*Gözlerini devirdi.*]

Doktor: Pekâlâ. Bu yüzden Kadın Hakları var. Eşitlik çizgisine ulaşmadığımızı düşündüğünüz başka alanlar var mı, çocuklar?

Herkes: [...]

Doktor: Güncel olayları düşünmekte serbestsiniz.

SJ: Sizden çok kötü bir avukat olurmuş, hocam.

Herkes: [*Gergin kahkahalar*]

Doktor: Hepinizin nereye varmaya çalıştığımı anladığınızı biliyorum.

Manny: Yani, biz biliyoruz da... Siz gerçekten oraya varmak istiyor musunuz, Doktor?

Doktor: Hey, bu okul diyaloga açıklığıyla iftihar ediyor. Hadi o zaman, ağzınızdaki baklaları çıkarın.

Herkes: [...]

Doktor: Hadi, millet! Burası güvenli bir yer. Bugün burada söylenen her şey aramızda kalacak.

Jared: Tamam. Ben başlıyorum. Bana göre evet, ırklar konusunda tam anlamıyla eşitliğe ulaştık.

Doktor: Aç lütfen.

Jared: Burada doğan herkes tam haklara sahip vatandaşlar. Bazı “adaletsizliklerin” ırkla ilintili olduğunu iddia eden insanlar var ama bana sorarsanız, yalnızca bölücülük yapıyorlar.

Justyce: [Derin bir nefes alarak bileklerini ovaladı.]

Jared: Artık Amerika hayli renk eşitliğine sahip bir yer.

SJ: Sen tabii böyle söylersin.

Manny: Vay be!

SJ: Senin gibilerin kafasını kuma gömen bencilliğine şaşırmadan edemiyorum.

Doktor: Sarah Jane.

SJ: Özür. Kendi sosyal grubunuz dışında kalan mücadelelerden tamamıyla bihabersiniz demek istiyorum.

Jared: Her neyse, SJ!

SJ: Ciddiyim. Ekonomik eşitsizliklere ne diyorsun? Rakamlarla konuşacaksak yoksulluk içinde yaşayan siyahilerin beyazlardan sayıca fazla olduğu gerçeği ne olacak? Bunu hiç düşündün mü?

Jared: Dostum, Manny Range Rover kullanıyor.

Manny: Bunun ne ilgisi var?

Jared: Alınma, dostum. Sadece sizinkilerin benimkilerden daha fazla kazandığını söylemeye çalışıyorum.

Manny: Tamam da buldukları yere ulaşmak için gerçekten çok çalıştılar.

Jared: Ben çalışmadılar demiyorum, dostum. Hem bu da düşüncemi destekler. İçlerinde yeterince çalışma istekleri varsa, bu ülkede siyahiler beyazlarla aynı imkânlarla sahipler. Manny'nin ailesi harika bir örnek.

SJ: Ciddi misin? Gerçekten tek bir örneğin eşit olduğumuzu kanıtladığını mı düşünüyorsun? Justyce ne oluyor? Annesi bir haftada altmış saat çalışıyor ama senin babanın kazandığının onda birini kazana-

Justyce: S, ağır ol, dostum!

SJ: Kusura bakma, Jus. Söylemeye çalıştığım Manny'nin ailesinin bir istisna olduğu. Okulumuzda toplamda yalnızca sekiz siyahinin olduğunu fark etmedin mi?

Jared: Yani belki de Manny'nin ailesi gibi daha çok kişi olsaydı durum böyle olmazdı.

Justyce: [Derin bir nefes daha aldı.]

SJ: Ha, tamam sen herkesin kendi ayakları üstünde durmayı başarabilmesi lazım diyorsun.

Jared: Kesinlikle.

SJ: Bunu yapabilmek için insanların önce ayakkabı almaya güçlerinin yetebilmesi lazım.

Manny: Ding. Puanlar SJ'e gidiyor.

Jared: Her neyse. Etrafta Air Jordan'larla dolaşan muhtaçlar var, belli ki ayakkabı alacak para bir yerlerden geliyor ve küstahlık yapma, SJ. Senin atalarının da tıpkı benimkiler gibi köleleri vardı.

SJ: Yoo, salak...

Doktor: Bayan Friedman...

SJ: Özür dilerim, Doktor. Büyük dedelerim bu ülkeye Polonya'dan Chelmnó'dan zar zor kaçıp gelmişler diyecektim.

Jared: Ne?

SJ: Bir Nazi imha kampından ve yine beni doğruluyorsun. Üye olduğun golf kulübünün on sekizinci deliğinin ötesini görmeye hevesli olsaydın daha az aptallık saçardın.

Doktor: Sözlerine dikkat et, SJ.

Jared: Bil diye söyleyeyim, Manny'nin ailesi bizimkilerden çok daha uzun süredir golf kulübünün üyeleri.

Manny: Dostum!

Jared: Sadece söylüyorum, dostum.

SJ: Tanrım. Bu ülke senin gibi insanların yönetiminde hızla kötüye gidiyor, Jared.

Justyce: [*Kıkırdama.*]

Jared: Her neyse, ABD Anayasası'na aşına olmayan insanlara söyleyeyim bu ülkedeki her bir insan on dördüncü düzenleme sayesinde yaşama, özgürlük ve mutluluk arama haklarına sahiptir.

SJ: Saçmalık.

Doktor: SJ!

SJ: Öyle ama!

Justyce: Sakin ol, S.

SJ: Ciddi misin?

Justyce: Evet.

SJ: Herkes bir yana, haklı olduğumu en iyi *sen* biliyorsun, Jus.

Justyce: Ben konunun dışında kalmak istiyorum.

SJ: İyi. Sonuç olarak iki yüzyılı aşkın süreden beri Afroamerikalılar haksız muamelelere uğruyorlar.

Jared: Neredeyse sana hak verecektim.

SJ: Tanrım! Hiç haber izler misin? Shemar Carson adı bir çağrışım yapar belki?

Jared: İşte başladık. Bir siyahiyi öldüren her beyaz illaki suçlu olmuyor. Zaten mahkeme de dün bunu kanıtladı.

SJ: Mahkemenin tek kanıtladığı beyaz bir adam silahsız bir genci öldürebilir ve karşısındaki siyahiyse bundan paçayı sıyrabilir.

Doktor: Varsayımda bulunuyorsun, SJ. Sen daha iyi bilirsin. İkiniz de bu noktada daha dikkatli tartışmalısınız.

Jared: Dostum, çocuk polise saldırıp silahını almaya çalışmış ve sabıkalıymış.

Justyce: Orada dur, dostum. Saldırdığı iddia ediliyor. Hiç görgü tanığı yok.

Jared: Konunun dışında kalacağını sanıyordum.

Doktor: Saygılı olalım, Bay Christensen.

Jared: Bunu ben değil, o söyledi,

Justyce: [*Dişlerini gıcırdattı.*]

SJ: Belki de bilgiyi sosyal medyadan toplamak yerine davayı gerçekten takip etseydin...

Jared: Bu o çocuğun daha önce tutuklanmış olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yanlış bir şey yapmazsanız tutuklanmazsınız. Uzun lafın kısası, o bir suçluydu.

SJ: Kayıtlardaki suçlama –ki bu halka açıktır, kontrol edebilirsin– esrar bulundurmamak...

Jared: Ee? Ne ekersen onu biçersin.

SJ: Jared iki gün önce sen de ot alıyordun.

Doktor: Beni dilekçe yazmak zorunda bırakma, SJ.

SJ: Gözlerimle gördüm, Doktor.

Jared: Paramla ne yaptığım ne seni ne de başkasını ilgilendirir.

Justyce: [*Burnundan soluyarak*] Elbette ilgilendirmez fakat Shemar'ın yaptığı herkesi ilgilendiriyor, öyle mi?

Doktor: Sizi burada alıkoyma kararı çıkarmadan konuya dönseniz iyi olur.

SJ: Demek istediğim, ben seni Shemar'ın sözünü ettiğin sabıka kaydındaki suçuyla aynı suçu işlerken gördüm.

Jared: Ne olmuş, SJ?

SJ: İşine geldiği için görmezden gelmeni anlıyorum ama etrafta eşitsizlik yokmuş gibi dolaşmak eşitsizliği ortadan kaldırmıyor, Jared. Irk dışında hemen hemen her konuda eşit olan Sen ve Manny de aynı suçtan yakalanabilirsiniz ama onun senden daha büyük ceza alacağı hemen hemen kesin.

Manny: Ben neden bu tartışmaya çekilip duruyorum?

Jared: Belli ki siyahisin diye, abi.

Herkes: [*Kıkırtılar.*]

SJ: İstatistikler yalan söylemez.

Justyce: [*Yine bileklerini ovuşturdu.*]

Jared: Evet, evet. Anladık. Annen kodoman bir avukat. Tüm istatistikler senin elinde.

SJ: Konuyu istediğin kadar saptırabilirsin. Manny'nin asla yakayı sıyrılamayacağı şeylerden sıyrılabileceğini inkâr edemezsin.

Manny: Yemin ederim, ismimi değiştireceğim.

Jared: Belki de yakalanacak kadar salak olmadığım için paçayı kurtarırım.

Justyce: Vay be.

SJ: Beyaz olduğun için kurtarırısın, göt herif.

Doktor: Sarah Jaaane!

Jared: Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı, SJ? Sen de en az benim kadar beyazsın da!

SJ: Evet, bunun bana nasıl fayda sağladığının da farkındayım.

Jared: Öyle mi? Beyazlar haksızdır klişesiyle bana saldırıyormuşsun gibi duruyor.

Justyce: [*Parmaklarını şıklattı ve başını salladı.*]

SJ: Her neyse, Jared. Sözün özü, kimse gözü kapalı biçimde bizim beş para etmez olduğumuzu düşünmüyor.

Herkes: [...]

SJ: Biz hiçbir zaman insan muamelesi yerine suçlu muamelesi görmeyeceğiz.

Herkes: [...]

Justyce: Ben tuvalete gidiyorum. [*Kalkıp sınıftan çıktı.*]

4. BÖLÜM

Bras Hazırlık'ın son sınıflarının koridorunun restoranı andıran yapısından dolayı Jared, Manny ve ekibindeki Kyle Berkeley, Tyler Clepp ve Blake Benson içeri girdiklerinde Justyce'in arkadaki kabinde oturduğunu görmediler.

Jared kendisine yakışır biçimde Doktor'un "konuşulanlar bu odada kalacak" talimatını çiğniyor ve besbelli koridorun kendisine ve kankalarına ayrıldığını düşünüyordu. Beşi bir masaya otururken sesini alçaltma zahmetine bile girmedi.

Jared: O göt herife inanabiliyor musunuz? Ne biçim bir öğretmen Y kuşağıyla dolu bir sınıfta ırk eşitsizliği olduğunu tartışmaya açacak kadar küstah olabilir?

Kyle: Sen ciddi misin, abi? Gerçekten yaptı mı bunu?

Jared: Şaka değil, oğlum. Dekan kışına tekmeyi basmalı. Cidden babama okulu aratabilirim.

Tyler: Lanet olsun, dostum!

Jared: Ve tabii SJ konuya bodoslama atladı. Bence annesinin sürekli bu haydutları savunuyor olması, vidalarını gevşetmeye başlamış.

Blake, Kyle ve Tyler: [Gülüşmeler]

Manny: [Gecikmeli gülme]

Jared: Bana kalırsa bekâretini Justyce bozsun istiyor.

Kyle: Eh, tabii *sen* beceremeyince...

Jared: Kes sesini. Daha sekizinci sınıftık.

Blake: Yine de hâlâ yapmak istiyorsun, abi.

Kyle: Artık çok geç. Rakibin Justyce'se sıçarsın. "Bir kere bir siyahiyile yatmışsan..." değil mi, Manny?

Manny: [Homurdanma]

Tyler: SJ için çok kötü, Justyce'in elleri Melo Taylor'la dolu.

Jared: Bu da bana hiç mantıklı gelmiyor, kanka. Melo Taylor gibi seksi biri çocuk menüsünü bile karşılayamayan bir adamda ne buluyor?

Manny: Belki konunun parayla ilgisi yoktur, J.

Jared: ...diyor Range Rover süren çocuk.

Blake, Kyle ve Tyler: [Gülüşmeler]

Manny: Dostum, bugün senin sorunun ne?

Jared: Ben yalnızca Afroamerikalıların bugün bile zorluk yaşadığını söyleyenlere sinir oluyorum. SJ'in ne söylediği umurumda değil, Manny. Senin ailen günümüzde eşitliğin olduğunun apaçık kanıtı.

Blake: Gerçekten öyle.

Jared: Tam şu an burada, Gerogia'nın kırmızı tepelerinde geçmişteki kölelerin oğluyla köle sahiplerinin oğulları aynı masada kardeşlik içinde oturuyorlar, dostum. Hayal gerçek olmuş.

Tyler: Vay canına, dostum, bu çok şiirseldi.

Manny: Bu bir hayalim var konuşmasındandı, T.

Jared: Hatırlıyor musun, dostum? Sekizinci sınıf tarih gösterimizde bunları ezberlemiştim.

Blake: Doğru! Buradaki siyahi herif hastalanmış mıydı, neydi?

Jared: Aynen.

Kyle: Yapacağın tek bir işmiş, Manny.

Manny: Kes sesini, aptal.

Jared: Hâlâ bütün konuşmayı anımsıyorum.

Manny: Konuşmanın tümü bu kadar değildi, J.

Jared: Ne fark eder? En önemli kısmıydı ve ben hepsini hatırlıyorum. Her yerime kahverengi makyaj yapmışlardı.

Blake: Hatırlıyorum, kanka. Ayakta alkışlanmıştın!

Kyle: Artık eşitliğin olduğu belli. Bir oyunda beyaz bir çocuk ünlü bir siyahiyi oynayabiliyor ve bu hiç sorun teşkil etmiyor.

Jared: Kesinlikle! Renk eşitliği olan bir toplumdayız, kardeşlerim... İnsanlar tenlerinin renklerine göre değil de karakterlerine göre değerlendiriliyorlar.

Kyle: Haklısın, dostum. Ben seni kesinlikle siyahi olarak bile görmüyorum, Manny!

[Manny buna gülse de Justyce onun içten olmadığını fark etmişti. Bu ifade Justyce’i o kelepçeleri düşünmeye itti. Bu aptallar Manny’yi siyahi olarak görmeyebilirlerdi ama Justyce oradaki polisin nasıl göreceğini çok iyi biliyordu.]

Jared: Kardeşlerim, hadi maden suyu şişelerimizi EŞİTLİĞE kaldıralım.

Blake: Eşitliğe!

Tyler: Eşitliğe!

Kyle: Aynen! Eşitliğe!

Jared: Manny? Bizimle misin, oğlum?

Herkes: [...]

Manny: Tabii ki, abi. Eşitliğe!

****ŞIKIRT****